

Чл. 646. Приносителът на чекъ, който не иска заплащанieto му въ означения срокъ, губи своето право срѣщу джирантитѣ; той губи правото си и срѣщу издателя, и то до толкова, до колкото, вслѣдствие на непрѣд-явлението за заплащанie, послѣдниятъ е прѣтърпѣлъ загуби по вината на платеца.

Чл. 647. Постановленията на закона относително до мѣнителницитѣ се приспособяватъ и къмъ чековетѣ до толкова, до колкото не противорѣчатъ на постановленията на настоящата глава.

Чл. 648. Лицето, което издава чекъ, безъ да има нуждната за исплащанie сума у платеца, е длъжно да плаща на приносителя законната лихва, а така сжщо и врѣдитѣ, ако такава има.

Книга втора.

За несъстоятелността.

Глава I.

За несъстоятелността и нейнитѣ послѣдствия.

Чл. 649. Всѣки търговецъ, който спре плащанieto на търговскитѣ си дългове, счита се за несъстоятеленъ длъжникъ.

Чл. 650. Простото отказване да се заплати единъ дългъ, основано на възражения, за които длъжникътъ добросъвѣстно вѣрва, че сж основателни, не съставлява доказателство за спиране на платкитѣ.

Чл. 651. Несъстоятелността се обявява чрѣзъ съдебно рѣшение, което се издава по заявление на несъстоятел-